

4. postna nedelja

Jn 9, 1-41

Jezus odpre oči sleporojenemu

Tisti čas je šel Jezus iz templja in zagledal človeka, ki je bil slep od rojstva. Njegovi učenci so ga vprašali: »Učitelj, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?« Jezus je odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak na njem naj se razodénejo Božja dela. Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati. Dokler sem na svetu, sem luč sveta.« Ko je to izgovóril, je pljunil na tla in s slino narédil blato. Pomazal mu je z blatom oči in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa!« (kar v prevodu pomeni Poslani). Odšel je torej in se umil. Ko se je vnil, je videl. Sosedje in tisti, ki so ga prej videli, da je bil berač, so govorili: »Ali ni to tisti, ki je posedal in beračil?« Eni so govorili: »On je,« medtem ko so drugi govorili: »Ne, podoben mu je.« Sam pa je govoril: »Jaz sem.« Rekli so mu tedaj: »Kako so se ti torej oči odprle?« On pa je dejal: »Tisti človek, ki se imenuje Jezus, je narédil blato, mi z njim pomazal oči in mi rekel: ›Pojdi v Síloa in se umij.‹ Šel sem tja, se umil in spregledal.« Rekli so mu: »Kje je tisti?« Dejal jim je: »Ne vem.«

Človeka, ki je bil prej slep, so odvedli k farizejem. Tisti dan, ko je Jezus narédil blato in mu odprl oči, je bila sobota. In farizeji so ga spet spraševali, kako je spregledal. Dejal jim je: »Blata mi je dal na oči, nato sem se umil in vidim.« Nekateri izmed farizejev so tedaj govorili: »Ta človek ni od Boga, ker ne spoštuje sobote.« Drugi pa so govorili: »Kako bi grešnik mogel delati takšna znamenja?« In bil je razdor med njimi. Slepemu so tedaj ponovno rekli: »Kaj praviš o njem, ker ti je odprl oči?« On pa je rekel: »Prerok je.«

Judje niso hoteli verjeti, da je bil slep in da je spregledal, dokler niso poklicali staršev tega, ki je spregledal. Vprašali so jih: »Je to vaš sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Kako, da zdaj vidi?« Starši so odgovorili in rekli: »Veva, da je to najin sin in da se je rodil slep; kako to, da zdaj vidi, pa ne veva, in kdo mu je odprl oči, mídva ne veva. Njega vprašajte. Dovolj je star. Sam naj govori o sebi.« To so rekli njegovi starši, ker so se bali Judov; Judje so namreč že sklenili, da bodo vsakogar, ki ga bo priznal za Mesija, izobčili iz shodnice. Zato so njegovi starši rekli: »Dovolj je star, njega vprašajte.«

Tedaj so farizeji drugič poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli: »Daj čast Bogu! Mi vemo, da je ta človek grešnik.« On pa je odgovóril: »Če je grešnik, ne vem. Eno pa vem, da sem bil slep in da zdaj vidim.« Tedaj so mu rekli: »Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?« Odgovóril jim je: »Povedal sem vam že, pa niste poslušali. Čemu hočete znova slišati? Bi mar tudi vi radi postali njegovi učenci?« In ozmerjali so ga in mu rekli: »Ti si njegov učenec, mi pa smo Mojzesovi učenci. Mi vémo, da je Mojzesu govóril Bog; o tem pa ne vemo, od kod je.« Mož jim je odvrnil in rekel: »To je res čudno, da ne véste, od kod je, meni pa je odprl oči. Vémo, da Bog grešnikov ne usliši. Kdor pa Boga časti in spolnjuje njegovo voljo, téga usliši. Od vekomaj se ni slišalo, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči. Če ta ne bi bil od Boga, ne bi mógel ničesar storiti.« Odgovorili so in mu rekli: »Ves si rôjen v grehah, pa nas boš učil?« In vrgli so ga ven.

Jezus je slišal, da so ga vrgli ven. Našel ga je in mu je rekel: »Veruješ v Sina človekovega?« In ta je odgovoril ter rekel: »Kdo je to, Gospod, da bi veroval vanj?« Jezus mu je rekel: »Videl si ga; ta, ki govori s teboj, ta je.« Tedaj je dejal: »Verujem, Gospod,« in se je pred njim poklonil do tal. In Jezus je rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo.« To je slišalo nekaj farizejev, ki so bili pri njem in so mu rekli: »Smo morda tudi mi slepi?« Jezus jim je dejal: »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: ›Vidimo‹, vaš greh ostane.« Jn 9,1-41

Za sodbo sem prišel na svet ...

Kakšen vtis nam pusti današnji evangelij?

Na trenutke vse postane že prav zabavno. Ozdravljeni kot kakšen otrok dopoveduje učenjakom, da mora biti tisti, ki ga je ozdravil, Bogu blizu, sicer tega ne bi mogel storiti.

Farizeji mogoče v nas zbujajo grozo zakrknjenosti. Kljub čudovitemu čudežu ostajajo pri svoji odločitvi. Ta, ki ozdravlja, je vreden samo še obsodbe. Nobena stvar jih ne bo premaknila.

Starši združujejo oba pola – komična ugotovitev, da je to res njihov otrok, ki pa bi moral biti slep. Kako to da vidi, tega pa ne vedo in se v to raje ne poglobljajo, ker jim bi lahko škodilo.

Jezus pa izstopa iz te zmede. Prišel je, da prinese na svet sodbo, da vznemirja vse. Tako tiste, ki se zdi da vidijo, kot tiste, ki ne vidijo. Nikogar, prav nikogar ne pusti pri miru. Pravi, da je prišel, da spregledajo, tisti, ki ne vidijo in oslepijo tisti, ki vidijo. Ne pusti nas pri miru. Hoče, da živimo. Hoče, da spregledamo. Vendar, ko spregledamo, smo med tistimi, ki vidijo. Torej sledi, da spet oslepimo? Kaj to pomeni? Naj čakamo do sodnega dne, da bomo v pravem trenutku v pravem stanju.

Poglejmo najprej na evangeljskih likih, kam sodijo in kaj je njihova naloga?

Slepi – je spregledal. Nevarno je, da kmalu oslepi in se ima za tistega, ki vidi. Zakaj? Ker bo ugotovil, da tisti, ki mu je spremenil življenje ni priljubljen. O njem bo nehal govoriti. Moral se bo srečati z novim križem. Križ boleznij je odpadel, prišel pa je križ pričevanja. Šel je namreč k vodnjaku Siloa – poslani. Poslan je, da pričuje. Začel je dobro. Moral bo tudi vztrajati!

Če ne bo vztrajal, bo šel po poti svojih staršev – ti so že zaslepljeni, imajo pa se za tiste, ki vidijo. Vedo, kdo je Jezus, vedo, kaj se je zgodilo s sinom. Si predstavljate, da vam nekdo ozdravi sina in se v istem hipu sprenevedate, da veste le, da je bil bolan. Več kot to pa ni vaša stvar. Da prepričani so, da vidijo, zato se jih Jezus ne more dotakniti. Prepričani so, da je tako

kot delajo najbolj prav. Kdo bo nosil glavo na prodaj. Morali bi priznati svoje sprenevedanje in začenjati vedno znova. In če bi jih Jezus trdo prijel zaradi sprenevedanja, bi ti postali najbolj podobni farizejem.

Tako smo pri farizejih, ki so nasploh prepričani, da vse vedo in vse prav vidijo. Kljub temu, da jih vodi le eno – njihova korist in oblast. Kljub vsem čudežem ostajajo v svoji drži vsevednosti. Kdor jih ogroža, ni božji. Vidijo in njihov greh ostaja. Morali bi priznati svoj napuh, pohlep in zlaganost.

Kaj je pravzaprav problem slepote, o kateri govori Jezus? To, da se ustavljamo v lagodju in nehamo rasti. Da lovimo veter v svoja jadra in ne iščemo prave smeri in si ne prizadevamo za resnico. Lagodje uniči vsak občutek za resnično, dobro, popolno. V lagodju ni več prostora za Boga, ni prostora za tisto več. Trdimo, da vidimo, a smo v resnici zaslepljeni z lagodjem in utrjeni v svojih položajih.

Obstajata pravzaprav dve poti. Pot k neprestanemu globljemu gledanju – iz teme k luči, ter druga pot od luči k vedno večji temi. Ozdravljeni izbira. Če bo tvegala tudi naslednji dan in dneve potem govoriti resnico, bo ostajal v luči in videl svet vedno globlje. Če pa se bo umaknil, bo postajal najprej podoben svojim staršem in bo nazadnje pristal med farizeji.

Post se je prevesil v drugo polovico. Če smo se v prvi polovici trudili spoznavati, kdo smo, danes že dobro vemo, da je potrebno neprestano spreminjanje. Poslani smo, da se vsak dan umijemo in pričamo o luči. Radikalno se odločimo za luč, za pot pričevanja o njej, naj stane kolikor hoče. Naj bo odločitev tega posta, vztrajno iskanje luči, vztrajanje v resnici in upor vsakemu farizejstvu. Naj k temu prispeva tudi dobra spoved. Naj bomo kot ozdravljeni, a ozdravljeni vsak dan in navdušeni nad lučjo in resnico vsak dan, za vsako ceno. Tisti, ki ozdravlja, nam želi polno življenje. Vzemimo ga zares!